

POSTANOWIENIE

Dnia **22 stycznia 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocyłowska SSA Ewa Madera

po rozpoznaniu w dniu **22 stycznia 2014 r.**

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **S. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek **zażalenia wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 12 grudnia 2013r. sygn. akt III U 1431/13**

postanawia :

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do merytorycznego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu.-

UZASADNIENIE

Rozpoznając odwołanie S. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R., odmawiającej wnioskodawcy ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, postanowieniem z 12 grudnia 2013r., powołując art. 477⁹ § 3¹ kpc, Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu odrzucił odwołanie.

Sąd ten miał na uwadze fakt, że wnioskodawca, pomimo prawidłowego pouczenia, nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza – orzecznika do komisji lekarskiej, a przedmiotem odwołania jest w istocie data powstania całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji.

W zażaleniu od powyższego postanowienia S. K. domagał się merytorycznego rozpoznania jego odwołania od decyzji odmawiającej ustalenia prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Wskazał, że nie składał sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, a to z tego względu, że jego niezdolność do pracy i niezdolność do samodzielnej egzystencji powstała faktycznie w dacie określonej przez lekarza – orzecznika,

skierował zaś odwołanie do Sądu Okręgowego od decyzji odmawiającej ustalenia prawa do renty w związku z przepracowaniem 25 lat.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie w stopniu nakazującym Sądowi I instancji merytoryczne rozpoznanie jego odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. odmawiającej przyznania prawa do renty.

Zaskarżone postanowienie zapadło w następującym stanie faktycznym:

S. K. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty wystąpił 2 września 2013r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. po ustaleniu na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy i niezdolny do samodzielnej egzystencji od 14 marca 2013r., zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją odmówił przyznania prawa do renty. W ocenie organu rentowego bowiem wnioskodawca nie spełnił wszystkich warunków z art. 57 w zw. z art. 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2013r. poz. 1440), gdyż nie udowodnił 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych w dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub powstaniem niezdolności do pracy, a nadto niezdolność do pracy nie powstała w okresach wymienionych w ustawie.

W odwołaniu od powyższej decyzji skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu S. K. – domagając się ustalenia prawa do świadczenia – podkreślił, że do 2004r. przepracował 25 lat, a po ustaniu zatrudnienia nie znalazł już żadnej pracy, z tytułu której podlegałby ubezpieczeniu.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu rozpoznając odwołanie zaskarżonym postanowieniem odrzucił je, uznając, że w okolicznościach tej sprawy, po myśli art. 477⁹ § 3¹ kpc odwołanie podlegało odrzuceniu.

Sąd Apelacyjny nie zgadza się ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd Okręgowy i dokonana przez ten Sąd wykładnią powołanego wyżej przepisu.

Zgodnie z art. 477⁹ § 3¹ kpc sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Odnosząc powołany przepis do okoliczności rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że wbrew stanowisku Sądu I instancji nie zaistniały podstawy do odrzucenia odwołania wnioskodawcy.

Treść odwołania S. K., jakkolwiek lakoniczna i wskazująca na pewną nieporadność w jego sformułowaniu, jednoznacznie wskazuje, że nie kwestionuje on orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, a ewentualne prawo do renty wywodzi z faktu posiadania 25 lat okresów składkowych przed powstaniem całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego ma to znaczenie przesądzające dla uznania, że Sąd Okręgowy w tej sytuacji zobligowany był do merytorycznego rozpoznania spornej kwestii uprawnień wnioskodawcy do świadczenia rentowego.

Odrzucenie bowiem odwołania na podstawie art. 477⁹ § 3¹ kpc możliwe jest wówczas, gdy oparte jest wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, a które to orzeczenie stanowiło podstawę wydania przez organ rentowy decyzji.

W tym stanie rzeczy, skoro zaskarżone postanowienie wydane zostało z naruszeniem prawa, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji stosownie do art. 386 § 4 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)